

[Kim Behnke]

Det er klart, at de forskellige forslag til personskattelettelser, vi har formuleret, i sidste ende udmønter sig som reducerede indtægter på skattekontoen. Derfor har vi også begæret afstemning om det efter vor mening meget vigtige punkt.

Så vil jeg gerne til sidst kort svare på finansministerens forskellige spørgsmål. Finansministeren spurgte: Hvad er det, Fremskridtspartiet er imod? Svaret er ganske enkelt det, at Fremskridtspartiet i august måned sidste år formulerede tre punkter, som vi mente der var brug for, og hvis Fremskridtspartiet kunne få fornøden indflydelse på de tre punkter, var vi parat til at stemme for finansloven. Det var vore ord ved førstebehandlingen i oktober måned sidste år.

Men som redegjort for tidligere i dag er der ikke sket én eneste bevægelse på netop de tre punkter: skattelettelser, fortsat privatisering og et mindre statsligt dagunderskud, som det hedder. Oven i købet er det sådan, at vi end ikke har kunnet fastholde regeringen på dens egne skattelettelsesforslag; der har været tale om tilbageskridt fra regeringens side. Der er ganske vist nogle erhvervsskattelettelser tilbage, og dem vil vi som ganske rigtigt refereret af finansministeren støtte, selvfølgelig vil vi da det. Fremskridtspartiet støtter faktisk enhver skattelettelse, men alle personskattelettelserne er taget ud, og så kan det næppe komme som en overraskelse for regeringen, at Fremskridtspartiet ikke er med længere.

Det udnævner finansministeren så til, at Fremskridtspartiet skulle være tilbage i sin gamle protestrolle. Jamen når en regering stiller med et forslag til finanslov med et på daværende tidspunkt tocifret, over 30 milliarder kroners underskud, kan det godt være, at det skal udnævnes til at være en protest, når man siger nej til det, men det er altså en protest på vegne af de kommende generationer, som skal bære den tunge byrde, det er at afdrage denne gæld og den efterfølgende rentebetaling.

Forskellen mellem finanslovsforslaget og finanslovsforliget fra sidste år og det i år er, at der dengang var tale om ommøbleringer på 11 mia. kr. Det er der ikke denne gang. Regeringen satte det som sit alt for lave mål med et alt for lavt ambitionsniveau, at finansloven skulle ende med et udgiftspolitisk måltal på 235 mia. kr. De nye tal, som finansministeren refererede til, og som er kommet i dag, viser, at det har regerin-

gen heller ikke kunnet leve op til. Det udgiftspolitiske måltal er nu på 238,7 mia. kr., eller det er i hvert fald det, finansloven vil ende med, når vi skal stemme om den endelige vedtagelse i morgen. Det vil altså sige, at man ikke har formået at få udgifterne længere ned, man har endda ladet dem stige fra 235 mia. kr. til 238,7 mia. kr.; det fremgår af de notater, som finansministeren tidligere har refereret til, og som skulle være oversendt til Folketingets Finansudvalg her i dag.

Og så hørte finansministeren forkert. Jeg talte ikke om en løbsk udgiftspolitik, for det ville jo unægtelig være forkert at sige det med en stigning fra 235 mia. kr. til 238,7 mia. kr. Der var ikke tale om en løbsk udgiftspolitik, men om en løbsk underskudspolitik, og det er noget ganske andet. Det er den underskudspolitik, som betyder, at hvor man i 1989 havde en ambition om, at det år skulle ende med et plus på 7 mia. kr., blev det ikke til 7 mia. kr., nej, det blev til minus 19,9 mia. kr., og sådan er det raslet ned. Nu kan det godt være, at 1991 ikke ender med et underskud på 31,7 mia. kr., men på 29,5 mia. kr. Men tocifrede driftsunderskud i 30 mia. kr.-klassen er efter vores mening ganske, ganske uforsvarlige, og derfor kan jeg allerede på nuværende tidspunkt meddele, at hvis vores ønske ikke går i opfyldelse, nemlig at vi får vores ændringsforslag vedtaget her om ganske kort tid, vil konsekvensen være, at Fremskridtspartiet ved tredjebehandlingen i morgen vil stemme nej til forslaget til finanslov for 1991.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Blot et kort spørgsmål til finansministeren eller industriministeren.

Finansministeren sagde, at der var meget dynamisk erhvervspolitik i finansloven. Det er vi ikke enige i, men der var dog et godt forslag, nemlig et, vi også havde med i vores valgkamp, om en eksportgarantiordning på 5 mia. kr. til Østeuropa. Der er et sikkerhedsbeløb i denne ordning på 100 mio. kr. og en garantiramme på 5 mia. kr. Nu har jeg ladet mig fortælle, at garantirammen ikke her vil kunne udnyttes, fordi de 100 mio. kr. ville være begrænsningen, og derfor er spørgsmålet: Hvilket tal skal styre denne konto? Er det de 100 mio. kr. i tabrisiko, der er styrende for bevillingerne, eller er det rammen på de 5 mia. kr. som eksportgaranti,